

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1546. usque ad annum 1549

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1770

VD18 90118529

§. 80. Canones circa justificationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66608](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66608)

§. LXXX.

Sæcul. XVI.
A. C. 1547.

Canones circa Justificationem.

Hi Canones numero triginta tres ad-*Labbe l. c.*
jecta continent anathemata contrap. 764.

illos, qui doctrinam ibidem damnatam tenerent, fulminata, prout sequuntur.

Canon I. *Si quis dixerit, hominem suis operibus, quæ vel per humanæ naturæ vires, vel per legis doctrinam fiant, absque divina per Jesum Christum gratia posse justificari coram Deo; anathema sit.*

II. *Si quis dixerit, ad hoc solum divinam gratiam per Christum Jesum dari, ut facilius homo juste vivere, ac vitam æternam promereri possit, quasi per liberum arbitrium sine gratia utrumque, sed ægre tamen & difficulter, possit, anathema sit.*

III. *Si quis dixerit, sine præveniente Spiritus sancti inspiratione, atque ejus ad-^{Ex Concil. Arausic. 2. c. 6.} jutorio, hominem credere, sperare, diligere, aut pænitere posse, sicut oportet, ut ei justificationis gratia conferatur; anathema sit.*

IV. *Si quis dixerit, liberum hominis^{Ibid. c. 3. 4. 6. 6. 9. & 25.} arbitrium a Deo motum, & excitatum, nihil cooperari assentiendo Deo excitanti, at-^{Ex S. Aug. l. 2. cont. Ep. 2.} que vocanti, quo ad obtinendam justificationis gratiam se disponat, ac præparet, ne-^{Pelag. c. 2.} que posse dissentire, si velit, sed velut inanime quoddam nihil omnino agere, mereque passive se habere, anathema sit.*

V.

Sæcul. X.
A.C. 1547.

V. Si quis liberum hominis arbitrium post Adæ peccatum amissum & extinctum esse dixerit, aut rem esse de solo titulo, imo titulum sine re, figmentum denique a sathana inductum in Ecclesiam, anathema sit.

VI. Si quis dixerit, non esse in potestate hominis vias suas malas facere, sed mala opera, ita ut bona, Deum operari, non permissive solum, sed etiam proprie & per se, adeo, ut sit proprium ejus opus non minus proditio Judæ, quam vocatio Pauli, anathema sit.

VII. Si quis dixerit, opera omnia, quæ ante justificationem fiunt, quacunque ratione facta sint, vere esse peccata, vel odium Dei mereri: aut quanto vehementius quis nititur se disponere ad gratiam, tanto eum gravius peccare, anathema sit.

VIII. Si quis dixerit, gehennæ metum, per quem ad misericordiam Dei de peccatis dolendo confugimus, vel a peccando abstinemus, peccatum esse, aut peccatores peiores facere, anathema sit.

IX. Si quis dixerit, sola fide impium justificari, ita ut intelligat, nihil aliud requiri, quod ad justificationis gratiam consequendam cooperetur, & nulla ex parte necesse esse cum suæ voluntatis motu præparari, atque disponi, anathema sit.

X. Si quis dixerit, homines sine Christi justitia, per quam nobis meruit, justificari, aut:

aut per eam ipsam formaliter iustos esse, Sæcul. XVI.
anathema sit. A.C. 1547.

XI. Si quis dixerit, homines justificari, vel sola peccatorum remissione, exclusâ gratiæ, & charitate, quæ in cordibus eorum per Spiritum sanctum diffundatur, atque illis inhæreat, aut etiam gratiam, qua justificamur, esse tantum favorem Dei, anathema sit.

XII. Si quis dixerit, fidem justificantem nihil aliud esse, quam fiduciam divinæ misericordiæ, peccata remittentis propter Christum, vel eam fiduciam solam esse, qua justificamur, anathema sit.

XIII. Si quis dixerit, omni homini ad remissionem peccatorum assequendam, necessarium esse, ut credat certo, & absque ulla hæsitacione propriæ infirmitatis, indispositionis, & peccata sibi esse remissa, anathema sit.

XIV. Si quis dixerit, hominem a peccatis absolvi, & justificari ex eo, quod se absolvi, ac justificari certo credat, aut neminem vere esse justificatum, nisi qui credat se esse justificatum, & hac sola fide absolutionem & justificationem perfici, anathema sit.

XV. Si quis dixerit, hominem renatum S. Aug. l. de & justificatum teneri ex fide ad credendum corrept. & se certo esse in numero prædestinatorum, gratia c. 13. anathema sit.

XVI.

Sæcul. XVI. XVI. Si quis magnum illud usque in finem perseverantiæ donum se certo habiturum absoluta, & infallibili certitudine dixerit, nisi hoc ex speciali revelatione didicerit, anathema sit.

A.C.1547. Idem de bono persever. c. 13. XVII. Si quis justificationis gratiam non nisi prædestinatis ad vitam contingere dixerit, reliquos vero omnes, qui vocantur, vocari quidem, sed gratiam non accipere, utpote divina potestate prædestinatos ad malum, anathema sit.

Conc. Araus. 2. c. 25.

XVIII. Si quis dixerit, Dei præcepta homini etiam justificato, & sub gratia constituto, esse ad observandum impossibilia, anathema sit.

XIX. Si quis dixerit, nihil præceptum esse in Evangelio præter fidem, cætera esse indifferentia, neque præcepta, neque prohibita, sed libera, aut decem præcepta nihil pertinere ad Christianos, anathema sit.

XX. Si quis hominem justificatum, & quantumlibet perfectum, dixerit non teneri ad observantiam mandatorum Dei, & Ecclesiæ, sed tantum ad credendum: quasi vero Evangelium sit nuda & absoluta promissio vitæ æternæ, sine conditione observationis mandatorum, anathema sit.

XXI. Si quis dixerit, Christum Jesum a Deo hominibus datum fuisse, ut redemptorem, cui fidant, non etiam ut Legislatorem, cui obediant, anathema sit.

XX

XXII.

XXII. Si quis dixerit, justificatum, *Sæcul. XVI.*
 vel sine speciali auxilio Dei in recepta justitia perseverare posse, vel cum eo non posse, *A. C. 1547.*
 anathema sit.

XXIII. Si quis hominem semel justificatum dixerit amplius peccare non posse, nec gratiam amittere, atque ideo eum, qui labitur, & peccat, nunquam vere fuisse justificatum, aut contra, posse in tota vita peccata omnia etiam venialia vitare, nisi ex speciali Dei privilegio, quemadmodum de beata Virgine tenet Ecclesia, anathema sit.

XXIV. Si quis dixerit, justitiam acceptam non conservari, atque etiam non augeri coram Deo per bona opera, sed opera ipsa fructus solummodo, & signa esse justificationis adeptæ, non autem ipsius augendæ causam, anathema sit.

XXV. Si quis in quolibet bono opere justum saltem venialiter peccare dixerit, aut (quod intolerabilius est) mortaliter, atque ideo pœnas æternas mereri, tantumque ob id non damnari, quia Deus ea opera non imputet ad damnationem, anathema sit.

XXVI. Si quis dixerit, justos non debere pro bonis operibus, quæ in Deo fuerint facta, expectare, & sperare æternam retributionem a Deo, per ejus misericordiam, & Jesu Christi meritum, si bene agendo, & divina mandata custodiendo, usque in finem perseveraverint, anathema sit.

XXVII.

Hist. Eccles. Tom. XXXIX.

M

Sæcul XVI. A.C. 1547. XXVII. Si quis dixerit, nullum esse mortale peccatum, nisi infidelitatis, aut nullo alio quantumvis gravi, & enormi, præterquam infidelitatis peccato, semel acceptam gratiam amitti, anathema sit.

XXVIII. Si quis dixerit, amissa per peccatum gratia, simul, & fidem semper amitti, aut fidem, quæ remanet, non esse veram fidem, licet non sit viva, aut eum, qui fidem sine charitate habet, non esse Christianum, anathema sit.

XXIX. Si quis dixerit, eum, qui post Baptismum lapsus est, non posse per Dei gratiam resurgere, aut posse quidem, sed sola fide amissam justitiam recuperare sine Sacramento penitentiae, prout sancta Romana, & universalis Ecclesia, a Christo Domino & ejus Apostolis edocta, hucusque professa est, servavit, & docuit, anathema sit.

XXX. Si quis post acceptam justificationis gratiam, cuilibet peccatori penitenti culpam ita remitti, & reatum aeternæ pœnæ deleri dixerit, ut nullus remaneat reatus pœnæ temporalis exsolvendæ, vel in hoc sæculo, vel in futuro in purgatorio, antequam ad regna cælorum aditus patere possit, anathema sit.

XXXI. Si quis dixerit, justificatum peccare, dum intuitu aeternæ mercedis bene operatur, anathema sit.

XXXII.

XXXII. Si quis dixerit, hominis iusti-
 ficati bona opera ita esse dona Dei, ut non
 sint etiam bona ipsius iustificati merita, aut
 ipsum iustificatum bonis operibus, quæ ab
 eo per Dei gratiam, & Jesu Christi meri-
 tum, cujus membrum est, fiunt, non vere
 mereri augmentum gratiæ, vitam æternam,
 & ipsius vitæ æternæ, si tamen in gratia de-
 cesserit, consecutionem, atque etiam gloriæ
 augmentum, anathema sit.

Sæcul. XVI.
 A.C. 1547.

XXXIII. Si quis dixerit, per hanc do-
 ctrinam Catholicam de justificatione, a san-
 cta Synodo hoc præsentis decreto expressam,
 aliqua ex parte gloriæ Dei, vel meritis Je-
 su Christi nostri derogari, & non potius
 veritatem fidei nostræ, Dei denique, ac Je-
 su Christi gloriam illustrari, anathema sit

§. LXXXI.

*Ejusdem Concilii Decretum de Re-
 formatione.*

His absolutis prælegebatur Reforma-
 tionis Decretum hunc in modum Labbe Conc. coll. p. 768.
 quinque Capitibus comprehensum.

CAPUT I.

De residentia Episcoporum, necnon
 de pœnis contra transgresso-
 res latis.

Eadem sacrosancta Synodus, eisdem præ-
 sidentibus Apostolicæ Sedis legatis, ad
 M 2 resi-